

Никола Вапцаров

Ботев

Идва при мене
задъхан и потен
работник
и казва:
– Пишете за Ботев! –

„За Ботев ли? –
Седам.
Елате във среда
към седем.“

Но ето че среда отдавна премина...
Навъсен, аз пъшкам
и късам листата.
Над покрива горе
моторите спорят
със влажната пролет
в света
и мъглата.
И нищо не идва.
Безпътната мисъл
в главата се мъти.
В гърдите тревога.
Преставам да пиша,
захвърлям листата,
дълбоко въздишам
и казвам:
– *Не мога!* –

Събличам се.
Лягам в леглото.
Заспивам.
Но ето пристига
навъсен работник
и пита:
– Написа ли песен за Ботев? –
За Ботев ли?
Чакай...

„Огряват звездите,
след туй на Балкана

излиза луната,
вълкът се промъква
и дебне в скалите
и светят очите му
в мрака.“

Работникът бърчи си челото
и пита:

– Това ли е Ботев?
Пиши за жетварите там,
за теглото,
за черните кърви,
що пие земята,
за робската песен
и мъката в нея,
която люлее нивята.

– Какво ще го търсиш
в усойте, дето
и хищника днеска не броди.
Не виждаш ли? – Ботев
в очите свети,
та Ботев е тук, при народа.

– Ти падаш и Ботев ни казва:
„Вдигни го!
И дай във ръката му знаме!“
Подавам ръката си,
ти се надигаш
и крачиме рамо до рамо.

– Това е то Ботев.
А ти го усукваш.
Та тук за усукване нема!
Повзри се в живота,
и ето ти Ботев,
и ето ти цяла поема.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11426>]